

Arrest

nr. 196 243 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met referentenummer 71356.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige achtste asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen (4^e, 5^e, 6^e en 7^e) heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor haar halfbroer I. die ermee dreigt haar uit te huwelijken en die haar al meermaals zou hebben bedreigd en mishandeld (omdat zij hier in België een relatie heeft met een Koerd).

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 066 van 28 maart 2013 omdat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbond aan deze van haar (toenmalige) echtgenoot, D.I. wiens asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 065 van 28 maart 2013 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zodat ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking kon worden genomen. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen; ze ging niet in beroep tegen die beslissing. In het kader van haar derde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 18 oktober 2013 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 119 125 van 19 februari 2014. In het kader van haar vierde asielaanvraag, die verzoekster zonder haar (toenmalige) echtgenoot indiende, nam de commissaris-generaal op 14 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar oorspronkelijke en nieuwe asielmotieven (nog steeds) ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In het kader van haar vijfde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 12 september 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster tekende tegen deze beslissing wederom geen beroep aan. In het kader van haar zesde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 7 mei 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 149 910 van 23 juli 2015. Ook in het kader van verzoeksters zevende asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar huidige achtste asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - ze verklaart in augustus 2016 op vraag van haar halfbroer I., die haar vertelde dat haar moeder ernstig ziek was, naar Tsjetsjenië te zijn teruggekeerd en tijdens haar verblijf aldaar tot april 2017, toen ze opnieuw naar België vluchtte, meermaals hardhandig aangepakt en bedreigd te zijn geweest door I., die haar wilde uithuwelijken- en legt ze volgende documenten neer: twee medische attesten van de polikliniek van Akhtubinsk en een patiëntenkaart van het ziekenhuis, waarmee ze haar opname in het ziekenhuis omwille van de verwondingen na de toetakeling door I. wilt staven.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd vastgesteld en geoordeeld dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en door haar in de bijgevoegde inventaris als "Kopie brief A. K, zonder datum" aangeduide schrijven, waarin A. louter en alleen aangeeft een relatie te hebben met en te houden van verzoekster, bevat niet het minste begin van bewijs van de beweerde problemen van verzoekster met haar beweerde halfbroer I., wiens bestaan overigens tot op heden op geen enkele wijze wordt gestaafd, en vermag dan ook geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen.

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde en door haar als stuk 3, "Kopies van 2 brieven moeder verzoekster dd. 8 juli 2017 met een kopie van haar binnenlands paspoort" en stuk 4, "Kopie brief mevrouw A.R. dd. 12 juli 2017 met kopie van haar ID-kaart" omgeschreven documenten zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

In het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde stuk 5, aangeduid als "Kopie brief van mevrouw V.D. dd. 11 juli 2017 met een kopie van haar ID-kaart" schrijft een Belgische vriendin van verzoekster o.a. dat het levensverhaal van verzoekster haar aangrijpt, verzoekt ze met aandrang tot een gunstige regularisatie van haar dossier, stelt ze dat verzoekster zich onder de bescherming van de Belgische en Europese wetgeving wenst te integreren en te ontplooien in onze westerse cultuur en

levensstijl om hier een volwaardig gezinsleven op te bouwen, hetgeen volgens de auteur van de brief in de naoorlogse weën in verzoeksters geboorteland niet meer mogelijk is, verwijst ze naar recente artikelen omtrent de situatie en recente arrestaties van homoseksuelen in Tsjetsjenië en meldt ze dat indien die zaken niet toepasselijk zijn op de individuele situatie van verzoekster ze de mening is toegedaan dat deze feiten toch dienen aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. Dit "kleine beperkt verslag om te betuigen", zo staat in de brief te lezen welke overigens een gesolliciteerd karakter heeft, "dat de verzuchting van A.Z. (verzoekster) voor bescherming en vrijheid (...) legitiem is", bevat echter geen enkele informatie omtrent en gaat niet concreet in op verzoeksters verklaarde problemen in haar land van herkomst, en het stuk is dan ook geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. Het betreffende schrijven werpt geen ander licht op en vermag op generlei wijze afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing.

Een verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie en mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt niet en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat burgers in Tsjetsjenië een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dergelijk algemeen en allerm minst verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontcrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij thans de vertaling wenst neer te leggen van de stukken die zij indiende. Verzoekende partij vervolgt dat zij nieuwe bewijzen heeft ingediend waaruit blijkt dat zij samenwoont met een man van Turkse origine. Verzoekende partij argumenteert dat dit in de Tsjetsjeense cultuur absoluut niet wordt aanvaard, en zij dan ook dient te vrezen voor haar leven. Verzoekende partij besluit dat zij nog 2 brieven heeft ingediend van haar moeder en een getuigenis.

Verzoekende partij heeft een vertaling neergelegd van de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde en door haar als stuk 3, "Kopies van 2 brieven moeder verzoekster dd. 8 juli 2017 met een kopie van haar binnenlands paspoort" en stuk 4, "Kopie brief mevrouw A.R. dd. 12 juli 2017 met kopie van haar ID-kaart" omgeschreven documenten. De Raad merkt op dat verklaringen van familie en kennissen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Dergelijke getuigenissen kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten maar volstaan op zich niet als bewijs van haar beweerde problemen, te meer daar de documenten ten behoeve van verzoekende partij werden opgesteld en aldus een duidelijk gedongen karakter vertonen zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot haar andere voorgelegde documenten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en door haar in de bijgevoegde inventaris als "Kopie brief A. K, zonder datum" aangeduide schrijven, waarin A. louter en alleen aangeeft een relatie te hebben met en te houden van verzoekster, bevat niet het minste begin van bewijs van de beweerde problemen van verzoekster met haar beweerde halfbroer I., wiens bestaan overigens tot op heden op geen enkele wijze wordt gestaafd, en vermag dan ook geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen.*

(...)

In het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde stuk 5, aangeduid als "Kopie brief van mevrouw V.D. dd. 11 juli 2017 met een kopie van haar ID-kaart" schrijft een Belgische vriendin van verzoekster o.a. dat het levensverhaal van verzoekster haar aangrijpt, verzoekt ze met aandrang tot een gunstige regularisatie van haar dossier, stelt ze dat verzoekster zich onder de bescherming van de Belgische en Europese wetgeving wenst te integreren en te ontplooien in onze westerse cultuur en levensstijl om hier een volwaardig gezinsleven op te bouwen, hetgeen volgens de auteur van de brief in de naoorlogse weën in verzoeksters geboorteland niet meer mogelijk is, verwijst ze naar recente artikelen omtrent de situatie en recente arrestaties van homoseksuelen in Tsjetsjenië en meldt ze dat indien die zaken niet toepasselijk zijn op de individuele situatie van verzoekster ze de mening is toegedaan dat deze feiten toch dienen aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. Dit "kleine beperkt verslag om te betuigen", zo staat in de brief te lezen welke overigens een gesolliciteerd karakter heeft, "dat de verzuchting van A.Z. (verzoekster) voor bescherming en vrijheid (...) legitiem is", bevat echter geen enkele informatie omtrent en gaat niet concreet in op verzoeksters verklaarde problemen in haar land van herkomst, en het stuk is dan ook geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. Het betreffende schrijven werpt geen ander licht op en vermag op generlei wijze afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing."

Verder heeft verzoekende partij enkel de vertaling voorgelegd van haar echtscheidingsakte zonder het originele document. De Raad merkt op dat uit de vertaling van dit document enkel zou blijken dat verzoekende partij gescheiden zou zijn, niets meer en niets minder.

De Raad wijst voorts naar de bestreden beslissing waaruit het volgende blijkt: *"Met betrekking tot de documenten die u wel aanbrengt, met name twee medische attesten en een patiëntenkaart, allen afkomstig van de polikliniek van Akhtubinsk (regio Astrakhan) ter ondersteuning van de feiten die u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.*

Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven wordt opgemerkt dat u zelf reeds aangaf dat de beste vriendin van uw moeder dokter is in het ziekenhuis die de bewuste documenten heeft uitgereikt (DVZ 8ste AA, rubriek 15), een bijkomende indicatie van de relativiteit van de bewijswaarde van deze stukken."

Bijgevolg kan de Raad verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat zij nieuwe bewijzen heeft ingediend waaruit zou blijken dat zij samenwoont met een man van Turkse origine gelet op bovenstaande vaststellingen. Hierbij stelt zij nog dat dit in de Tsjetsjeense cultuur absoluut niet wordt aanvaard, en zij dan ook dient te vrezen voor haar leven. Het algemeen stellen dat dit in de Tsjetsjeense cultuur absoluut niet wordt aanvaard, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS